

תת"ע 11468/07/16 - מדינת ישראל נגד יוסף באור

בית משפט השלום לתעבורה בחיפה

13 יוני 2017

תת"ע 11468-07-16 מדינת ישראל נ' באור

דו"ח תעבורה 14210267895

לפני כבוד השופטת כרמית פאר גינת
המאשימה מדינת ישראל

נגד
הנאשמים יוסף באור

נוכחים:

מטעם המאשימה - עו"ד אלי גורן

מטעם הנאשם - עו"ד רם סימיס

הנאשם - אין התייצבות

[פרוטוקול הושמט]

הכרעת דין

1. אני מזכה את הנאשם מהעבירה המיוחסת לו בכתב האישום.
2. הנאשם, מורה לנהיגה בעיסוקו, הואשם בכך שביום 21.4.16, בזמן הוראת נהיגה, השתמש בטלפון נייד, שלא באמצעות דיבורית (עבירה בניגוד להוראות סעיף 16(ב) לפקודת התעבורה [נוסח חדש]).
3. על פי המתואר על ידי המאשימה, הנאשם ישב במושב הנוסע, כאשר ברכב נהגה "תלמידה בשם טקס

עמוד 1

אלכסנדרה" (ראו, ת/2, וכן בעמ' 3 לפרוטוקול, שורה 11). זאת, כאשר הנאשם משתמש בטלפון נייד, ומחזיק אותו בידו השמאלית בצמוד לאוזן שמאל (שם, שורה 13).

4. מטעמה של המאשימה נשמעה עדותה של רס"ב יהודית אסולין (אשר היא זו אשר הבחינה בעבירה), וכן הוגש מזכר (ת/1) של יהושע דננברג, אשר מהותו אינה ברורה, שכן הוא מציין כי לא ראה את העבירה (ולכן לא ברור לשם מה הוגש המזכר שנערך על ידו).

5. הנאשם בחר שלא להעיד.

6. לטעמה של המאשימה, היא הוכיחה את האשמה המיוחסת לנאשם מעל לכל ספק סביר, זאת במיוחד שעה שיש לזקוף לחובתו של הנאשם את העובדה כי בחר שלא להעיד (עמ' 5 לפרוטוקול, שורות 28-30). לתפיסתה של המאשימה, הנאשם נסע עם תלמידה הלומדת נהיגה, "עם שלט של מורה לנהיגה" (עמ' 6 לפרוטוקול, שורה 1), ועל כן יש להרשיעו בעבירה המיוחסת לו.

7. הנאשם, מצידו, טוען כי לא הוכח שמי שנהגה ברכב לא החזיקה ברשיון נהיגה (וייתכן, למשל, כי מדובר במי שמחזיקה ברשיון נהיגה וביצעה נהיגת רענון, שם, שורות 6-7). לתפיסתו של הנאשם, משלא הוכח כי מי שנהג ברכב אינו בעל רשיון נהיגה, לא הוכחה העבירה נשוא כתב האישום, ויש לזכותו מהאשמה המיוחסת לו.

8. לתפיסתי, הצדק עם הנאשם בטיעונו.

9. ככלל, מי שאינו נוהג ברכב רשאי לעשות שימוש בטלפון נייד, גם שלא באמצעות דיבורית. לכלל זה חריג המופיע בהוראותיו של סעיף 16(ב) לפקודת התעבורה, מקום שבו מדובר במורה נהיגה, המצוי בעיצומו של לימוד נהיגה, הוא אינו יכול לעשות שימוש בטלפון נייד ללא דיבורית.

10. התכלית שבבסיס הוראה זו שבדין ברורה. מקום שבו מי שנוהג ברכב אינו מחזיק ברשיון נהיגה, מורה הנהיגה צריך לתת את תשומת ליבו לנהיגתו של התלמיד, כך שיוכל להגיב בהתאם. למשל, על ידי תפיסת ההגה במקום שבו הדבר נדרש. על כן, הוא אינו יכול להחזיק טלפון נייד בידו, שכן אז הוא אינו יכול להגיב כנדרש במקרה המתאים.

11. אך כדי להוכיח את יסודות העבירה, על המאשימה להראות כי אכן מי שנוהג ברכב אינו מחזיק ברשיון נהיגה. המאשימה גם יכולה לעמוד בנטל זה בנקל. הרי רס"ב אסולין נטלה את פרטי הנהגת ברכב. היא אפילו רשמה פרטים אלה (ב-ת/2). כל אשר נדרש ממנה היה לבדוק אם לאותה נהגת היה באותו מועד רשיון נהיגה בר תוקף, אם לאו. בדיקה שכזו היא לא עשתה (ראו, עמ' 4 לפרוטוקול, שורות 14-15: "ש. האם זה נכון שאת לא יודעת פיזית אם מי שנהג היה בעל רשיון נהיגה או לא? ת. לא יודעת").

12. הנטל להוכיח את האלמנטים של העבירה מוטל על כתפיה של המאשימה. דהיינו, עליה להוכיח כי מי שנהגה ברכב במועד ביצוע העבירה המתוארת בכתב האישום לא החזיקה ברשיון נהיגה. אי אפשר להעביר נטל זה לכתפיו של הנאשם. העובדה כי הנאשם בחר שלא להעיד או כי לא אמר לרס"ב אסולין בשעה שרשמה לו את הדו"ח כי הנהגת מחזיקה ברשיון נהיגה, אין בה כדי לאפשר למאשימה להוכיח את העבירה מקום שהיא לא הביאה ראיות לכך שנהגת הרכב לא החזיקה ברשיון נהיגה.
13. אכן, לכאורה, על פי הוראותיה של תקנה 230 לתקנות התעבורה, תשכ"א-1961, נקבעו סימני היכר לרכב העוסק בלימוד נהיגה, אשר על מורה הנהיגה לשים אותם על הרכב רק בעת הוראת נהיגה.
14. לכאורה, אם מורה נהיגה מציג סימנים על הרכב של הוראת נהיגה, מקום שבו הוא אינו מבצע הוראת נהיגה, הוא עובר עבירה על הוראותיה של תקנה 230 האמורה. עם זאת, לא בעבירה זו הואשם הנאשם במקרה שבפניי.
15. אך מעבר לכך, אם המאשימה רצתה להראות כי הנאשם הציג על הרכב סימנים המצביעים על כך שהוא מצוי בעיצומה של הוראת נהיגה, היה עליה להראות מהם אותם סימנים, ולהראות כי אכן הוצגו על הרכב. היא לא עשתה את שני הדברים. עם כל הכבוד, השימוש בעגה העממית כי "היה לו כובע" (עמ' 4 לפרוטוקול, שורה 1), אינו בגדר ראיות מספיקות בהקשר זה.
16. אציין בהקשר זה כי רס"ב אסולין בחרה, במסגרת ת/2, לנקוט בניסוח מעורפל ("הבחנתי ברכב הנ"ל ללימוד נהיגה על הכובע יוסי מספר פלאפון שמופיע ביה"ס דרכים"), אשר לא ניתן להבין ממנו דבר וחצי דבר.
17. ושוב, המאשימה לא הראתה כי הנאשם השתמש בטלפון נייד, שעה שנהגת הרכב לא החזיקה ברשיון נהיגה. שכן, גם אם הייתה מראה כי על הרכב היו סימנים להוראת נהיגה, עדיין אין בכך כדי שלא ליצור ספק שמא נעבירה עבירה של ציון סימנים שלא במקום שבו מתבצעת הוראת נהיגה, דבר שיכול (אולי) להקים עבירה אחרת (על הוראותיה של תקנה 230 לתקנות התעבורה).
18. כאשר המאשימה מבקשת להרשיע מורה לנהיגה בכך שדיבר בטלפון נייד שלא באמצעות דיבורית, בעת שישב במושב הנוסע, עליה להראות כי למי שנהג ברכב לא היה רשיון נהיגה בר תוקף. המאשימה בחרה שלא לספק ראיה זמינה זו במקרה שבפנינו, ועל כן אין לה להלין אלא על עצמה.
19. משכך הם פני הדברים, אני מזכה את הנאשם מהעבירה המיוחסת לו בכתב האישום.

ניתנה והודעה היום י"ט סיוון תשע"ז, 13/06/2017 במעמד הנוכחים.

כרמית פאר גינת , שופטת

הוקלד על ידי שושי שוורץ